

μιά πολυθρόνα, κι' ο Ζάν σ' Ένα σκαμνί στα πόδια μου.

Τό φτωχό παιδί μ' έκείταξε με βλέμματα λατρείας. Έγώ σέ μιά στιγμή άλωσα τό χέρι μου και χάρησα τα μαλλιά του. Ο Ζάν τότε, με μιά κινήσι παράδοξη, μου άγκάλιασε τή γονάτα, μουροφύροντας :

—Σάς άγαπώ ! Σάς άγαπώ !

Και φίλοσε τα γονάτα μου με τρελλά κι' απειλοποιημένα φιλιά. Άν ξέρω γιατί μου ήθελε μιά τρελλή έπιθυμία να γελάσω, καθώς έβλεπα τό αδύνατο έκείνο άγόρι, έβρισκα ένός τόσο δυνατού πάθους. Άλλά συγκρατήθηκα, και σφρώγοντας τόν Ζάν, του είπα :

—Άν πρέπει να μ' άγαπάς έμένα, Ζάν ! Πρέπει ν' άγαπήσης ένα κοριτσι τής ηλικίας σου ! Έγώ θα μπορούσα να είμαι μητέρα σου !

— Άν έπαρχει άλλη γυναίκα στον κόσμο για μένα, έπιός από σάς ! είπε ο Ζάν, κι' έπερισημος να μ' άγκάλιαση.

Έγώ όμως κράτησα τή χείρα του και του είπα :

— Ζάν, παιδί μου... Τρελλάθηκες ! Έγώ είμαι γρηιά για σένα !.

Συγχρότως όμως τόν κούταξα τρυφερά, και τόν φίλησα στο μέτωπο, έβροντας :

—Σού δίνω ένα μητρικό φιλίμα, για να ήσυχάζης.

Τό δυστηχημένο παιδί χλωμαίωσε, κλωμαίηκε, και φαινόταν έτσι μο να λιποθυμήση. Τρομαγμένη, φώναξα τήν ύπηρετρια και της είπα ότι ο Ζάν ζαλιώθηκε έξαφνα. Με λίγο κορό νερό και λίγες έντριβές με κολώνια στα χέρια, ο Ζάν συνέληθε, και σέ λίγο χρονί να τολμήση να με κούταξη στα μάτια, φίλησε τό χέρι μου κι' έφυγε.

Έγώ όμως τότε με γελώ για τόν μικροσκοπικό μου αυτόν θαυμαστή που λιποθυμώσε από έρωτα...

Και κούτάζοντας στον καθρέφτη τό πρόσωπό μου, ηθεύρισα ίκανοποιημένη :

— Έτσι λοιπόν, ξετρελλοίνο άκόμα και τή παιδιά σ' αυτήν τήν ηλικία...

Όταν ξαναείδα τόν Ζάν, δέν ξέρω κι' έγώ πώς μου φάνηκε άλλοιώτικος. Άν τολμούσε να με κούταξη, Ντροπέτανε τόχα, ή δέν μ' άγαπούσε πια τόσο πολύ :

Για να τό καταλάβω αυτό, άρχισα να έρωτοτροπώ μ' έναν θείο του. Ο Ζάν φαινότανε να μί προσηγή καθόλου σ' έμένα. Κι' έγώ τότε, πληρ ένα ύφος μηστηριώδες και μιλούσα χροιά στον θείο του Ζάν, σαν να έπρόκειτο για κανένα σπουδαίο αντάξιο. Κι' έξωνα είπα σχεδόν δυνατά :

— Βέβαια, θα έρθω... Άδριο στίς πέντε.

Και κούταξα έτσι τόν συνομιλήτή μου, σαν να του ήθελα ιφροτικό φαντεθεί. Κι' έγώ έννοούσα άπλόως ότι τήν άλλη μέρα στίς πέντε θα πήγαινα μαζί με τόν άντρα μου σε μιά έκθεση ζωγραφικής. Ο Ζάν ούτε σάλεψε τίλα.

— Πάει ! Έλεγα με τόν νού μου. Άν του άρέσω πια. Άρχισα λοιπόν να μιν το άρέσω πια ! Μήπως ο Ζάν, καθώς με είδε, χθές από πολύ κοντά, άναγκάστηκε δέν είμαι πια τόσο νέα :

Σέ λίγο έφυγε ο θείος του Ζάν, κι' έμεινα μόνη μαζί του.

Και μονοιάς τό φτωχό παιδί έγινε έξαλλο, κι' ήθελε κοντά μου. Πήρε τό χέρι μου στα χέρια του και σφρώγοντάς τα δυνατά, φώναξε :

— Αιτόν λοιπόν άγαπάς !, Αιτόν !, Μά όχι... Άν θα πάζ αύριο στίς πέντε να τόν ρηξής !, Άκούεις ! Άν θα πάζ...

Έγώ γέλισα ειρωνικά, και είπα :

— Είσαι γελοίος, μικρό μου Ζάν !, Είσαι γελοίος !.

— Όρκίζου μου πώς δέν θα πάζ ! έπέμενε έξείνος.

— Όρκίζουα πώς θα πάω, είπα έγώ, και βάζοντας όλη μου τήν δύναμη, τράβηξα τή χείρα μου από τή χείρα του Ζάν.

— Α, ήσαν άρκετά δυνατά τό μικρά έκείνα παιδικά χέρια !.

— Είνε φοβερό ! φώναξε ο Ζάν. Άν θα μ' άγαπήσης ποτέ έμένα ! Μά έγώ δέν μπορώ να μί σ' άγαπώ !, Άν μπορώ !, Θα πεθάνω...

Έκείνη τή στιγμή, βήματα άκούστησαν έξω στον διάδρομο, και ο Ζάν έφυγε άπότομα.

***

Άπό τότε δέν τό ξαναείδα κοντά τό φτωχό παιδί. Τό ξαναείδα νεκρό, ξεπλωμένο σ' ένα φέρετρο, με τό πρόσωπο παραιομορφωμένο και ματωμένο.

Τήν άλλη μέρα, στίς πέντε ακριβώς τό απόγευμα πήγε κι' έπεσε σ' ένα φοβερό γκαρεμό.

Όλοι νόμισαν ότι γλύστρησε κι' έπεσε χωρίς να θέλη. Και μόνο έγώ ήξερα ότι σκοτώθηκε για μένα !.

Ό, πώς έξέλαγε ή φτωχή του μητέρα, σκιωμένη επάνω από τό ματωμένο κεφάλι του.

Ό !, τό παραιομορφωμένο έξείνο κεφάλι...

Και ήμουν έγώ, έγώ ή άμορφή του φτωχού αυτού δράματος.

Η καρδιά μου σπάρωσε από τύψεις... Συναθήλα πολύ άγνά, άλλοίμο-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Άπό κυρίες, ή μιά ήλικιωμένη και άσχημη κι' ή άλλη νέα και ώμορφη, ταξιδεύουν με τό ίδιο τραίνο, τό οποίο σέ λίγο πρόκειται να περάση από μιά σήραγγα.

Η ήλικιωμένη.— Πώς φοβούμαι, κυρία μου, τόχα που θα περάσουμε τή σήραγγα, μήπως με φιλήση κανείς στο σκοτάδι !

Η νέα.— Μή φοβάσθε, κυρία μου, Έφ' όσον είμαι έγώ έδώ...

***

Ο δανειστής.— Σέ παρακαλώ, φίλε μου, να μου εξοφλήσης ένα μέρος του λογαριασμού σου, γιατί έχω κι' έγώ να πληρώσω ως αύριο δύο—τρία συναλλάγματα του έμπόρου μου.

Ο θρασύς όφειλέτης.— Είμαι πολύ άναδής ! Πηγαίνεις πρώτα και βουτίεσαι στα χέρια κι' έπειτα έρχεσαι να σου τή εξοφλήσω έγώ !.

***

Ο Βαρώνος.— Σού πήγαιναν τή φοίρα που σου χάρισα προχτές :

Ο υπητάτος.— Μπα, καθόλου, άγένη μου. Όλοι όσοι μ' έβλεπαν, έλεγαν : Μωφέ πώς ξεπέσε ο κακομοίρης ο βαρώνος έτσι !.

***

Έξείνος.— Και τί θα έκανες άν σέ φιλούσα :

Έξείνη.— Νά, θα φώναξα τή μαμά. (Κι' άφού σκέφτηκε λίγο). Άλλά... ή μαμά δέν είν' έδώ άπόψε !.

***

Ο δάσκαλος.— Τί ήταν ο Κολόμβος :

Ο μαθητής.— Ένα πουλί.

Ο δάσκαλος.— Άνοιξε !. Πώς σου ήρθε αυτή ή ιδέα :

Ο μαθητής.— Άκουσα πολλές φορές να μιλούν για... τό αυγό του Κολόμβου !

***

Όσοι πώς ανήγγειλε τό θάνατο τής γλύασης και δύστροτης πεθεράς του ένας βασανισμένος γαιουρός :

— Πεθερά μου έπαυσε σήμερα να όμιλη !

***

Ο μικρός.— Γιαγιά, σέ βαρέθηκα.

Η γιαγιά.— Προς τό γαιουρό της και πατέρα του μικρού.— Άκουσες με καόν τρόπο μου μιλάει ο γυιός σου :

Ο πατέρας.— Άν ντρέπεσαι να μιλάς έτσι στη γιαγιά σου :

Ο μικρός.— Μά ξέρεις, μπαμπά, με σκοτίζει...

Ο πατέρας.— Και νομίζεις ότι έμένα με διασκεάζει :

***

Στό θέατρο μεταξή δύο φιλενάδων :

— Έφερες τή λορνίον σου ;

— Τή έφερα, αλλά δέν μπορώ να τή χρησιμοποιήσω.

— Γιατί ;

— Γιατί... Ξέχασα να φορέσω τό βραχιόλι μου !

***

Έξείνη.— Τί έστί έξως ;

Έξείνος.— Έξως έστί μιά λούξα του μυαλού, που σέ κάνει να λές κεραιστεράκι μου μιά γελάδα !

***

Γινόταν συζήτηση περι τής θανατικής ποινής. Ένας γιατρός κηρύχτηκε ύπερ τής καταργήσεώς της.

— Κανείς δέν έχει τό δικαίωμα να θανατώνη τόν άλλον, είπε.

— Όυτε οί γιατροί ; ρώτησε ένας άρηρημένος.

νο, όταν είχα γίνει πια μιά άπαισία φόνισσα !..

Και γονατισμένη έκει, μαρστού στο ματωμένο θήμα μου, ώρκίστηκα να μη μαγέλω πια κανένα άντρα με τήν όμορφά μου, ούτε χωρίς να θέλω άκόμα.

Κι' από τότε δέν ξέρω τί να κάνω, για να φαινομαι γρηιά κι' άσχημη, και άσνήθηκα τόν κόσμο και τόν ίδιο μου έαυτό.

Και οί δικοί μου, και οί ξένοι γύρω μου λένε :

— Είνε μιά ιδιοτροπία της κι' αυτό... Θα τής περάση !.

Και κανείς δέν ξέρει τό φριχτό μου μυστικό.

